

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 578/06
18.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужилаца: АА, ББ, ВВ и ГГ, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, против тужене Државне Заједнице Србија и Црна Гора - Министарство одбране - Војна пошта ДД, коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове - Одељење у Београду, ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Округног суда у Панчеву Гж.1. 2229/05 од 19.01.2006. године, у седници већа одржаној дана 18.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Округног суда у Панчеву Гж.1. 2229/05 од 19.01.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Панчеву П1. 1258/03 од 25.06.2004. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је тужена обавезана да им на име разлике између исплаћеног и припадајућег износа плате и то за период од 03.10.2000. до 03.10.2003. године прво и друготужиоцима и за период од 01.10.2001. до 03.10.2003. године треће и четвртотужиоцима, исплати месечне износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате, на начин ближе одређен у ставу првом изреке, све у року од осам дана. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 143.000,00 динара у истом паричном року. Ставом трећим изреке одбијени су приговори: преурањености тужбе, стварне ненадлежности Општинског суда у Панчеву и недостатка пасивне легитимације.

Пресудом Округног суда у Панчеву Гж.1. 2229/05 од 19.01.2006. године, ставом првим изреке је уважена жалба тужене и преиначена наведена првостепена пресуда тако што су одбијени у целости као неосновани тужбени захтеви тужилаца за траженом исплатом разлике зараде између исплаћене и припадајуће, прво и друготужиоцу за период од 03.10.2000. до 03.10.2003. године, а треће и четвртотужиоцима за период од 01.10.2001. до 03.10.2003. године. Ставом другим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене другостепене пресуде тужиоци су изјавили благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386. раније важећег ЗПП који се примењује у овом ревизијском поступку на основу члана 491. став 1. важећег ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из новелираног члана 354. став 2. тачка 11. раније важећег ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Није основан ни ревизијски разлог о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су професионални војници у служби Војске Југославије у Војној пошти ДД. На бази налаза и мишљења судског вештака финансијске струке утврђено је да је тужиоцима у спорном временском интервалу (прво и друготужиоцима од 03.10.2000. године, а треће и четвртотужиоцима од 01.10.2001. године, свима до 03.10.2003. године) исплаћена плата у мањим износима, у утврђеним висинама разлика, од оне која је требала да им буде исплаћена у складу са одредбама члана 75. Закона о војсци, члана 52. ставови 1. и 2. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије из тачке 1. Одлуке о одређивању коефицијента за утврђивање укупног износа средстава за плате професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије; због неусклађивања раста вредности бода, односно вредности коефицијента за обрачунавање њихових плата са нето зарадом у Републици Србији.

Полазећи од изложеног утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужена без икаквог правног разлога тужиоцима у предметном временском периоду исплаћивала плату нижу од прописане у смислу апострофираних одредби чланова Закона о војсци Југославије и цитиране Уредбе и Одлуке Савезне владе као подзаконских аката. Сматрајући да је тужена зато у обавези да тужиоцима

исплати ту тражену разлику у платама у утврђеној висини новчаних износа које им досуђује ставом првим изреке првостепене пресуде.

На бази утврђеног чињеничног стања другостепени суд је преиначио првостепену пресуду одбивши захтев тужилаца за исплату тражене разлике са следећом правном аргументацијом: да је одредба члана 75. Закона о Војсци Југославије применљива у оној мери у којој су одобрена средства из Савезног буџета за исплату плата професионалних војника, с тим да се у конкретном случају има применити Уредба о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије, чијим чланом 52. је прописано и то у ставу 1. да Савезна влада у смислу чланова 75. и 137. Закона о војсци, одређује коефицијент за утврђивање укупног износа средстава за плате професионалних војника и цивилних лица у војсци (који је одређен цитираном Одлуком Савезне владе) а у ставу другом да Савезни министар за одбрану у том оквиру укупног износа новчаних средстава из става првог истог члана, доноси одлуку о вредности бода односно вредности коефицијента за обрачунавање њихових плата и других новчаних примања. Закључивши да су тужиоцима плате стога исплаћиване у складу са издвојеним средствима.

Са правног становишта Врховног суда, побијана пресуда другостепеног суда је правилна али са других материјално-правних разлога: што се плата тужиоцима, као професионалним војницима у смислу одредбе члана 53. став 1. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије ("Сл. лист СРЈ", број 35/94 са изменама и допунама) утврђује на основу наредбе, односно решења о постављању на формацијско, односно радно место и података о оцени резултата рада, а обрачунава се и исплаћује по платном списку. Наредбу, односно решење о одређивању плате доноси старшина у смислу члана 152. Закона о Војсци Југославије ("Сл. лист СРЈ", број 67 од 29.10.1993. године) решавајући о праву професионалног војника у управној ствари, утврђујући на тај начин, поред осталог и право на плату, као и обим тог права, односно висину плате; па такав акт има својство управног акта у смислу члана 156. истог Закона. Оцену законитости тих управних аката и контролу правилне примене одредби позитивних прописа на којима су тужиоци у овом спору засновали своје захтеве, врше надлежни органи који одређују плате запослених и надлежни суд у управном спору, поводом правних средстава поднетих против тих појединачних аката, у складу са законом. Стога је коначно и правоснажно решење надлежног органа о висини плате професионалног припадника ВЈ основ за њену исплату од државе. То даље значи да се у парничном поступку па и по оваквој тужби за исплату евентуалне разлике у плати, не може оцењивати да ли је одлука надлежног органа о висини плате војника законита, односно да ли је та плата правилно том одлуком обрачуната, као што је то у конкретном случају учинио првостепени суд. Са изложеног на крају произилази да су плате тужиоцима исплаћиване у складу са одлуком надлежног органа којом се одређује и обрачунава висина плате припадника ВЈ, да им је тако обрачуната плата у целости редовно исплаћивана; због чега захтев тужилаца за исплатом плате у већем износу од оне која им је одлуком надлежног органа утврђена, по оцени овог суда није основан.

Следствено овде изложеној материјално-правној аргументацији, без утицаја су ревизијски наводи тужилаца о погрешно примењеном материјалном праву у побијаној пресуди другостепеног суда, који по њима уводи ванправну аргументацију везану за материјално стање друштва и неизвестан прилив средстава у буџет.

У правном контексту изложеног правног становишта ирелевантан је ревизијски навод тужилаца да је првостепени суд пропустио да оцени, примерице: ненаменско коришћење војног дела буџета за друге намене, недоношење ребаланса буџета и завршног рачуна буџета. Додатно, пропуст у њиховом утврђивању би представљао разлоге из домена непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, са ког разлога се ревизија не може изјавити у смислу члана 385. став 3. раније важећег ЗПП.

Правилно је донета и одлука о трошковима спора у смислу члана 166. став 2. у вези члана 154. став 1. раније важећег ЗПП.

Са свих изложених разлога Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде применом члана 393. раније важећег ЗПП у вези члана 491. став 1. важећег ЗПП.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц